

Štev. 37.

V Ljubljani, v sredo 12. septembra 1917.

Leto IV.

Sovražnik je vedno iznova naskakoval skalnati hrib sv. Gabrijela, ki je padel opetovano v njegove roke, a naša slave polna pehota ga je zavzela nazaj. Boj se je vršil z največjo besnostjo in živahnostjo.

Humoreske in satire.

VII.

Vladimir Azov:

Iz pravljice dobrega Strička.

Otroci so obstopili Dobrega Strička in ga začeli nadlegovati:

„Striček, povej nam pravljico!“

neznosno — človek bi najrajši kar legel in umrl.“

„In kako pa, prašiča imaš?“ — je vprašal pop.

„Prašička imam,“ — je rekel mužik. „Ampak kakšen prašič je neki to, ki se jedva imenuje prase. Kosti in koža!“

„Tako, tako,“ — je dejal pop in si

vprašal pop. „Se ti li živi lažje, odkar si spustil pujska v sobico?“

„I, kako lažje, prečastiti!“ — je začel mužik. — „Naravnost povedano, v hlevu je lažje. Tako mi je že težko, tako težko, da . . . Otroci vekajo, žena tuli. To je Sodoma, Bog mi grehe odpusti, a ne izba.“

„Tako, tako,“ — je dejal pop. — „In kaj pa, kravo imaš, ljubi sinko, kravo imaš?“

„Imam,“ — je rekel mužik. — „Saj smo le od krave živi! Toda kakšna je ta krava! Drugje ovca več potegne. Le toliko, da se krava še lahko imenuje.“

„Tak torej spusti tudi kravo v izbo!“ — je dejal pop.

„Prevzvišenost! . . .“ je zajavkal mužik. Toda popu že ni bilo sledu več.

Prišel je mužik domov in razmišljal pol dne. Saj mi krava morda še otroke poleži! — Toda nespodobno je bilo dolgo razmišljati. Pop ve, kaj govori! In mužik je spustil v izbo še kravico.

Kričale so ženske, kričali otroci, da bi se skoro raztrgali. Mužik se je krotil, krotil — naposled pa je začel kričati tudi mužik. Takole živeti je naravnost nemogoče. To je že bolje vreči vrv okoli klina in —

Mužik je stekel k popu.

„Prevzvišenost! Batjuška! obesim se! Ne morem več . . .“

„Tako, tako,“ je rekel pop. „Tako težko, praviš, se ti že živi?“

„Tako težko že, batjuška, tako obupno, batjuška —“

„Dobro!“ — je rekel pop. — „Tak torej spusti kure iz izbe!“

Mužik je spustil kure na dvorišče. In takoj kakor bi mu bilo majčkeno lažje. Čisto majčkeno. In šel je zopet k popu.

„No, kako pa, mili sinko,“ — je vprašal pop, — „ti je li odleglo, ker si spustil kure na dvorišče?“

„Majčkeno je že odleglo,“ — je rekel mužik.

„Nu, torej pa spusti še prase!“

„Kakšno pravljico hočete?“ — je rekel končno striček, ko je videl, da se brez pravljice otrok ne iznebi.

„Simbolično! — je zaklical del otrok.

„Politično!“ — je vikal drug del otrok.

„Dobro,“ — je proglasil Dobri Striček, — „povem vam simbolično in politično pravljico o prebrisanem popu in ubogem mužiku.

Bilo, ni bilo. Živel je na svetu mužik, ubog, zelo ubog, in otrok je imel cel kup. In vsi so živeli v eni sami sobici. V njej je bilo tesno, težko — niti oddihniti se nisi mogel. Mučil se je mužik, mučil, ubijal se je mužik, se prebijal. Končno je šel k — popu.

„Tako torej,“ — je dejal in si gladil dolgo brado, — „praviš torej, da ti je tesno?“

„Res, batjuška, tesno, že tako tesno, da se ne morem niti obrniti. To ni izba — to je stražnica. Naravnost povedano. Bog mi odpusti, to je pasja koliba!“

Tako, tako!“ je rekel pop. — „A kako, kure imaš, ljubi sinko?“

„Imam, za dve gnezdi,“ — je dejal mužik. — „Ampak kakšne so te kure: toliko, da je še možno imenovati jih kure.“

„Tako torej,“ — je prekinil mužika pop, — „ljubi sinko, pusti jih v izbo, naj žive tam!“

Tako je rekel pop in odšel k svoji popadji.

Praskal se je mužik za ušesi, praskal — ničesar ni razumel. Bo li v izbi zrak lažji, če spusti kure vanjo? — Toda kaj bi razmišljal — pop že ve, kar pove. Spustil je torej kure v sobico.

In tako je bilo v izbi še huje, še tesneje. Tako težek zrak je bil, da je naravnost grabil za grlo — kakor bi te kdo davil.

Odločil se je mužik in šel iznova k popu.

„Nu, kako pa kaj, mili sinko? Se ti li lažje živi, odkar si spustil kure v izbo?“

„Kakopak, batjuška, lažje! Bilo je že prej nad moje sile, a zdaj je naravnost

gladil brado. — „Pa spusti torej še prase v izbo.“

Tako je dejal in šel po svojih opravkih. „Kaj pomeni to? Ali me ima menda pop za norca?“ — je razmišljal mužik. Toda neumestno je soditi. Pop ve, kaj govori — spustil je torej še prase v izbo.

Iz Mezopotamije: Trdnjavski stolpi arabskega mesta Mosula, ki so ga vzeli Angleži.

S sinajske fronte: Vojna turška železnica pri Gazi, ki spaja važne strateške točke.

In v izbi je bilo odtlej kakor v kašni jami. Ne le, da se ni bilo možno obrniti, niti leči ni bilo več nikamor. In kar se tiče zraka, o tem bolje nič govoriti. Prišel je k mužiku v neki zadevi starosta in — omedlel. Kar tako za noge so ga potegnili iz izbe na sveži zrak.

Šel je mužik tretjič k popu.

„No, kako pa kaj, ljubi sinko?“ — je

In mužik je spustil prase na dvorišče. In takoj je postalo v izbi prostorneje in dihlo se je svobodneje. Razveselile so se ženske, oživel so otroci, sam mužik je postal boljše volje. Z lehkim srcem je šel k popu.

„Nu, mili sinko,“ je vprašal pop, — „bolje ti je, kaj ne, odkar si spustil prase na dvorišče?“

„Nikake primere,“ — je odgovoril muzik. „Takole je mogoče vsaj živeti. Človek more vsaj svoje noge iztegniti. Da, tudi zrak je že dosti boljši.“

„Nu, pa poženi torej še kravo iz izbe!“ — je rekel pop.

Muzik je izgnal kravo in izba je bila kakor dvakrat tako velika. Človek se ima kje razkoračiti, in vzduh v sobici je lehak. To že ni več ona stara, tesna izba, nego naravnost prostoren dom. Muzik je naložil poln košek jajec, nasul četrtko piče in šel k popu.

„Nu, kaj pa, dravec moj,“ — je rekel pop in sprejel darove, — „ti je li zopet lažje, odkar si izgnal kravo na dvorišče?“

„Gospod!“ je vzkliknil muzik navdušeno, — „tako lepo je zdaj v izbi, tako prostorno! In vzduh je tako lehak — kakor

Bila sem silno radovedna, seznaniti se s cesarjem Viljemom. Niti poprej niti kasneje nisem poznala vladarja, ki bi napravil name toli močnega vtiska kakor nemški cesar. Ko sem se sešla z njim prvič, sem občutila takoj njegovo izredno močno osebnost, veliko energijo, najostrejšo inteligenco in prikupno ljubeznivost. Ko sem prišla prvič v berlinsko rezidenco, sem bila presenečena od čisto v oči bodečega reda in resnosti, ki obvladuje grad. Pravili so mi, da se cesar briga za vse in da se mu mora poročati tudi o najmanjši ničnosti...“

* * *

„Car Nikolaj je ljubezniv in skromen ter stopa v avdijenčno dvorano z istim otroškim nasmehom in z isto neprisiljenostjo, s katero prihaja v sobo svojih otrok. V

je bil pozvan na bolgarski prestol in sicer jako dobro. Vedno sva se izborno razumela. Napravil je iz svoje države kar je danes, se baval temeljito z odpravo nedostatkov, za razširjenje trgovine je storil vse, kar je bilo Bolgariji na korist. Smatram ga za enega najbolj duševno prebujenih monarhov v Evropi... Ima jasen pogled, pronicav razum in ve vselej povsem bistro, kaj se ima storiti in česa ne. Ta mož ni le kralj po imenu, nego tudi po dejanjih in je poln zanimanja. Uloga, ki jo bo še igral v zgodovini Evrope bode zelo pomembna...“

* * *

Princesa je napisala te spomine seveda že pred vojno. Dogodki zadnjih let kažejo, da je vse tri dobro študirala in vobče prav sodila.

Iz Bangkoka, glavnega mesta siamskega: Tri pagode — svetišča budhistične vere, spodaj na desni plavajoče hišice in luka čolnov. (Glej članek str. 432).

v kupčevem domu. Vse svoje življenje ne pozabim tvoje milosti, batjuška...“

Dobri striček je dovršil.

„Razumemo! je klical del otrok. —

„To pomeni, da ni treba nobenih reform.“

„Tudi mi razumemo!“ — je izjavljal drugi del otrok. — „To pomenja, da namesto reform zadošča zmanjšati pritisk.“

Na dvorih treh vladarjev.

Kraljevska visokost infantka Marija Evlalija, princesa burbonska, soproga princa Antona Orleanskega, rojena l. 1864., je napisala obširno knjigo svojih spominov. Listi so prinesli nekaj odlomkov iz te knjige. Naj navedemo še mi tri točke iz teh zanimivih, čeprav morda osebnih in zato ne čisto zanesljivih spominov.

njegovih očeh žari vsa njegova čista duša... Ne mara vladarskega pompa, niti uniform in razkazovanja vladarske moči. Posveča se docela rodbini, in lep prizor je, kadar se igra s svojimi otroki, pozablja na vse, ko se bavi z njimi kakor vsak ljubeč papaček iz meščanskih krogov ter se zanima za vsak njih napredek v učenju in vedenju. Po zaslugi jih hvali ali graja. Večkrat se trdi, da car in carica večno trepetata za svoje življenje. Tega, naravnost povedano, ne morem verjeti. Imela sem vtisk, da živita pač kakor vojaka, navajena vedne nevarnosti, a mirno, brez razburjanja in skrbi.“

* * *

„Kakor sin edine hčeri Ludovika Filipa francoskega, je kralj Ferdinand bolgarski moj bratranec. Poznala sem ga, še predno

Papir.

(Glej slike str. 434 in 435.)

Kakor v vsem, je prinesel vojni vihar tudi nedostatek papirja, tega dokumenta ljudske kulture in napredka. Brez papirja bi bila nemogoča splošna omika, čitanje in pisanje bi postalo redka umetnost, dopisovanje nemogoče. Ne moremo si misliti uradov brez papirja, sveta brez tiskaren. In vendar je živelo človeštvo tisočletja brez papirja ter je vendarle imelo brez papirja že krasno literaturo in visoko kulturo. Seveda je bila ta literatura pristopna le redkim srečnim znalcem čitanja in je bila zato kultura le dragocen privilegij najvišjih in najbogatejših slojev.

Že v starih egipčanskih piramidah so našli preparirane liste rastline papyros, ki

so bile poslikane s figurami, predstavlja-jočimi pismenke in cele besede. Pravi izumitelji papirja so bili Kitajci, ki so imeli okoli leta 123. pred Kristusom že svoj časopis „Ši“. Izdajal ga je kitajski minister Tsaihin in je bil papir narejen iz vlaken drevesa „broussonelia papyri-fera“ in bambusove tvarine. Okoli l. 151. po Kristusu so Samarkandci začeli delati papir iz prediva, leta 784. je nastala pa-pirnica v Bagdadu, kjer je bilo središče takratne azijske kulture, ki je mogočno cvetela do 15. veka. Tudi Damask je imel v 10. veku veliko papirnico. V Ev-ro-po so zanesli papir šele Mauri, ki so se razširili najprej po vsem nabrežju se-verne Afrike in tudi v Španijo okoli l. 1154.

Tudi Arabci so izdelovali papir in sicer iz cunj, ki so jih zbirali, sortirali, jih pustili namakati se in jih kuhali, trgali, mleli in cufali s posebnimi mlinjskimi kamni, ki so jih gnali z vodno silo. Na-stalo maso so precejali in pustili teči med valjarji. Iz stisnjene in posušene mase je nastal papir. Ta način izdelo-vanja se je v svojem bistvu ohranil do danes.

Okoli leta 1200 je bilo v Fezu okoli 200 papirnih mlinov. Papir je bil že v raznih barvah in tudi že škrobljen. Iz-najdbo so po evropskih samostanih po-polnili, z napredkom tehnike se je seveda finost papirja dvigala.

Danes je produkcija papirja po vsem svetu ogromna, ker papir potrebujemo pri vsakem koraku. 70 odstotkov papirja na svetu se porabi za tiskovine, 10 odstotkov za dopisovanje, ostanek za zavijanje in druge svrhe. Po statistiki pripada na glavo vsakega Američana po 8 kg papirja na leto, v Angliji po 6 kg, v Nemčiji po 5 kg, v Italiji po 1,5 kg, v Avstro-Ogrski 4 kg in v Franciji po 3 kg na glavo na leto.

Največ papirnic je v Nemčiji, ki papir seveda izvažajo; nato sledijo številni pa-pirnici Sev. Amerike, Francije, Anglije, Avstro-Ogrske, Italije, Španije, Rusije, Švedske, Belgije in Nizozemske.

Nemčija pa izdeluje sama četrto vsega papirja na svetu.

Zakaj je torej toliko pomanjkanje pa-pirja? Ker je dobivala Evropa surovine za papir (cunje, slamo i. dr.) v velikih masah iz tujine, ki nam je zdaj zaprta, ker je mnogo papirnic uničenih, ogromno delavcev mobiliziranih in pa ker se zaradi vojne upo-rabi vsak dan izredne mase papirja za razne

Siamski prestolonaslednik v prekrasni z biseri obšiti obleki.

izkaznice (krušne, mesne i. dr.) legitimacije i. dr. V zadnji vasi porabljajo danes papir za razne krušnice, močnice i. dr. Zato je cena papirja vedno višja. Razni listi izha-jajo še vedno po nepotrebnem vsak dan v velikem in debelem obsegu, tako da za druge liste ne ostaja dovolj papirja. S koncem vojne nastane pač tudi v papirni obrti zopet olajšava in pocenitev.

Siam — najnovejši sovražnik.

(Glej slike na str. 431, 432 in 433.)

Kraljestvo Siam se zove po siamski „Muang Thai“, t. j. država svobodnih. Kra-ljestvo v vzhodnojužni Aziji meji na fran-cosko Indokino in na angleško Vzhodno Indijo ter sega proti jugu do polotoka Ma-laga. Meri okoli 634.000 km². Anglija in Francija imata na Siam velik vpliv, zato sta ga tudi prisilila k udeležbi pri vojni proti Nemčiji. Siam pa more podpirati antanto le z materijalom in z živili.

Vlado vodi ministrstvo do desetih članov. Državni zbor zastopa državni svet 55 članov za posvetovanje o za-konih. Toda kraljestvo je pravzaprav absolutistično ter vlada sedanja dina-stija že od leta 1782. Siam razpada v 41 provinc z gubernatorji. Uvedena je splošna vojna dolžnost, toda v mirni dobi imajo le milico in v času mobi-lizacije 15.000 mož ter okoli 1.000 mornarjev. Prebivalcev šteje Siam okoli 6.500.000 oseb, med temi le dva mili-jona pravih Siamcev, blizu 2 milijona Kitajcev, ostali so Birmanci, Malajci, Kambočani, Anamiti, Japonci, Nemci in drugi.

Siamci so mongolskega plemena; majhni so, rjavopolti, krepki, zelo in-teligentni, a nedelavni. Težka dela opravljajo večinoma kitajski kuliji.

Kraljestvo je zelo bogato zlata, bakra, svinca, železa, cina, premoga, lesa, raznih smol, zlasti pa riža, popra, cukra, cimeta, tobaka, kave, bombaža, in drugega.

Gozdovi so ogromni in premo-govniki sila izdatni. Tudi živinoreja je ugodna.

Bogataši in velikaši imajo po več žen; reveži pa le po eno. V rodbini je žena spoštovana. Radi se zabavajo z godbo, borbami petelinov, z dirkami psov in z raznimi igrami. Tudi gledišče zelo ljubijo. Po veri so budhisti. Njihovi templji so krasni, umetniški, njih kipi po-kriti z zlatom in biseri. Cerkve so zelo bogate.

Glavno mesto je Bangkok, ki šteje nad 500.000 prebivalcev, leži na obeh bregovih reke Menam ter je prepreženo s kanali, torej je slično Benetkam. Kra-ljevska palača, javna poslopja, pagode (svetišča) s svojimi „pračedi“, šilastimi, krasno pozlačenimi stolpi, poslopja tujih konzulov in trgovcev so zidana; vse ostale hiše so postavljene na kolih ali plavajo na plavih iz bambusa. Mesto Rahang na reki Meping, je trgovsko prav živahno.

Siamski kralj ima naslov „gospod belega slona“. Siamci cenijo bele slone kakor nekdanji Egipčani bika Apisa. Toda sloni niso beli, nego blede rdečkasto-rujavi. Državni prapor je rdeč z belim slonom. Japonci so Siamcem zelo sebični prijatelji, zato jih „ščitijo“ pred nemškim vplivom, ki se je zadnja leta zlasti raz-tezal na trgovino z rudninami in živili.

Naročajte „Tedenske Slike“!

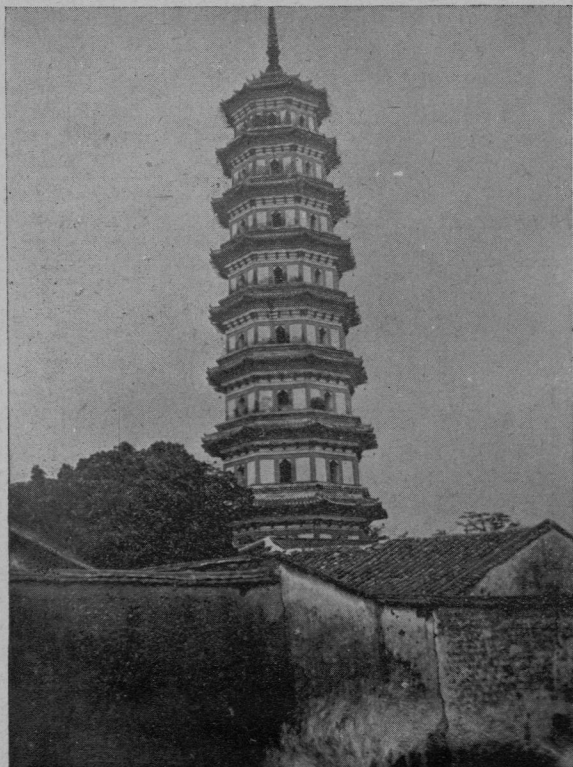
Dr. Ivan L.:

Stepka in Dore.

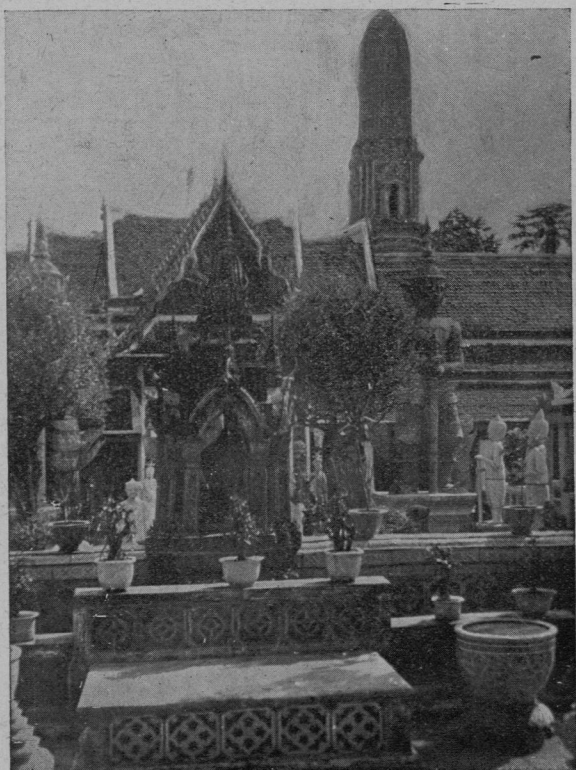
Dopis sestre Selme:

Prečitela sem vašo knjigo o „Doretu“* in se z radostjo spomnila vseh onih dni, ki sem jih preživela s tem dobrim dečkom. Sedaj gre že druga pomlad preko onega malega groba. Na grobu rastejo rože tako hrepeneče, tako nadepolne. Njih duh je opojen in po vročih pomladnih dneh so tam skrivnosti polni večeri. Ob vznožju je zrasla bela lilija in njen čisti kelih dehti proti nebeškim žarkom. Vse sanja tam, kakor ona dolenska bajka — tako žalostna, tako lepa in tako resnična. Kakor iz rož-nega grma rastejo nove in nove rože, tako je bilo s tem mladim življenjem. Obdajalo ga je toliko resnih povesti, da bi bila bajka

* Izdal in založil A. Pesek v Ljubljani 1917. Lično vezana, krasno ilustrirana knjiga stane 2:50 K ter se dobiva po knjigarnah in v našem upravištvu. Opomba ured.

Iz Siam: Tipičen razgledni stolp v Bangkoku, vzor siamske stavbene umetnosti.

Na dvorišču kraljevske palače v Bangkoku.

med njimi izgi ila, ako bi jih bili obenem ž njo pripovedovali. Zato se nisem čudila, da ste izpustili „povest o Stepki“ — —

In vendar je ta povest morebiti najlepša med onimi, ki so se tisti čas dogajale v naši bolnici. Zapomnila sem si nekaj teh povesti; toda povest o Stepki je v tako ozki zvezi z Doretom, da se mi je zdela, kakor izpuščeno poglavje; zato jo vam pošiljam. Kdor je čital „Doreta“ jo bo razumel. — —

Prejel sem to pismo v Grubiešovu, ko se je že bližalo vroče poletje. Povest o Stepki mi je tako ugajala, da sem naprosil sestro Selmo, naj načrta še druge povesti iz onega časa. Toda ta povest je bila pisana z ljubeznijo — zato je morebiti lepša od drugih. Podajam jo tako, kakor sem jo prejel.

Povest o Stepki.

V zgodnjih pomladanskih dneh je prišel v bolnico slep vojak: rekli so mu Stepka. Bil je dolg, suh človek, slabotnega telesa in nenavadno molčeč. Toda kadar je izpregovoril, je padla njegova beseda kakor od nekod daleč iz globočin, da so vsi drugi umolknili in pomislili. Spočetka je bilo vsem težko gledati njegovo blede, oslepelo obličje: dve globoki, črni, mrtvi jami sta ležali pod čelom, kjer so nekoč sijale jasne modre oči. Zdajpazdaj je zatrepetalo v njih, kakor da se bodo trepalnice odprle in bo slepec izpregledal. Toda to se je samo zdelo za trenutek, ko se je pojavila misel na slepčevem obrazu.

Počasi smo se privadili njegovemu licu: ni bilo več lepo: sledovi bolečin so se kazali povsod; trpke poteze so se zarezale globoko v kožo in so ostale skoraj neizpremenljive. Le včasih se je zdelo, da se nekje za temi potezami pojavlja čuden smeh: kadar se je slepec posmejal, je bilo, kakor da se je oglasil od nekod bolesten vzklík.

Vojaki so slepca zelo ljubili in so se radi pogovarjali ž njim. Toda on ni ljubil vseh vojakov: sovražil je lahkomišelné ljudi in kadar je čul neumne besede, je mahnil s palico po zraku. Poznal je ljudi po glasu in zdelo se je, da po glasu precejša njih duševno vrednost.

Siamska princesa na prestolu, posuta z biseri.

Posedal je o toplih dneh na vrtu in je imel obraz obrnjen proti solncu, tako da so njegovi žarki padali naravnost v njegove temne slepe kotline. Toda vrt mu je bil premajhen, hotel je ven na polje, posebno, ko je začutil da sije zunaj zidovja široka nova pomlad.

Dore je živel takrat v kuhinji in se je malo zanimal za slepca, skoraj se ga je bal. Toda slepec je kmalu začutil, da je otrok v bolnici in je klical Doreta k sebi.

Dore se mu je približal, in Stepka ga je božal po glavi, govoril je ž njim o očetu in se mu je s časom tako prikupil, da sta postala najboljša prijatelja.

Nam je bilo težko zaradi Stepke, kajti čutili smo vsi, kako si želi ven na polje — a nikogar ni bilo, ki bi šel ž njim.

Zgodilo se je, da je obšlo slepca tako hrepenenje po solnčni luči, da je popolnoma premagalo njegovo mirnost: postal je nestrpen, pestil je roke, obraz se mu je krčil v bolestem izrazu in iz onih groznih slepih kotlin so lile solze.

„Solnca hočem, solnca! Peljite me na solnce! Jaz hočem ven, moram, moram, srce mi počí . . .“

Taki trenotki so se v pomladnih dneh bolj in bolj ponavljali, zato nam je bilo prijetno, da si je Stepka pridobil Doretovo zaupanje, kajti tako je Dore postal Stepkov vodnik.

Otroško udano je podal Stepka Doretu palico, ki se je zanjo držal. Tako sta odšla po ulicah počasi naprej proti predmestju in od tam na polje.

Ljudje so se ozirali za njima, toda Doreta to ni motilo: opozarjal je Stepko na vse, kar se je godilo na ulici. Zato sta večkrat obstala: Dore je gledal in razlagal Stepki, kaj pomeni ta ali oni ropot, ki je slepca opozarjal na dogodke. Zato sta rabila včasih celo popoldne za sprehod in sta se vračala šele zvečer.

Stepka je bil Doretu zelo hvaležen: iskal je pogosto besedi,

s katerimi bi se mu zahvalil. Toda navadno je obmolknil, predno je povedal to, kar je hotel. Dore je vse to dobro razumel, zato ni hotel od Stepke sprejeti nikakega daru, niti zahvale, sam bi bil rad vse storil za Stepko, samo da bi ga bil razveselil. Slepca je bilo najbolj žal, da ne vidi Doreta.

„Rad bi te videl, rad bi poznal, da bi vedel, kakšen si,“ mu je govoril; „ampak če te popišem, boš videl, da sem skoraj popolnoma uganil.“

In je začel popisovati Doreta tako, da se je Dore čudil, kako more slepec vse tako dobro vedeti; v slepčevih besedah je videl samega sebe, kakor da bi se v zrcalo pogledal.

„Bog ti bo dal srečo, Dore,“ je govoril Stepka s tresočim glasom, „Bog povrne vse, česar ljudje ne morejo poplačati. O, da bi še mnogo lepega videl v življenju! Življenje, Dore, je čudovito lepo, a ljudje ga ne vidijo. Dore, ljudje so slepci z odprtimi očmi. Koliko je na svetu lepega, pravega in resničnega, — in ljudje ne vidijo. A mogoče, Bog mi greh odpusti — ne vidijo zaradi tega, ker imajo oči, kajti tudi meni se zdi, da vidim vse to šele sedaj, ko sem slep.“

Tako je govoril Stepka Doretu, ko sta stopala iz predmestja po cesti proti polju. Dore je premišljal Stepkove besede in jih ni mogel razumeti.

Naenkrat je Stepka stegnil roke in obrnil obraz proti solncu.

„Solnce, Dore, solnce!“ je vzkliknil in je obstal.

Dore je spustil slepčev roko in je pogledal proti solncu. Čudil se je, zakaj je Stepka naenkrat začutil solnce.

„Vidiš solnce, Dore, vidiš?“ je spraševal Stepka.

„Vidim,“ je odgovoril Dore, „ampak v solnce ne morem gledati.“ (Konec prih.)

*Usmilite se vdov in sirot
padlih junakov!*

Kralj siamski Varjiravudth v svoji (evropski) uniformi.

Kraljica siamska v toaleti po evropskem vzoru in z redovi na prsih.

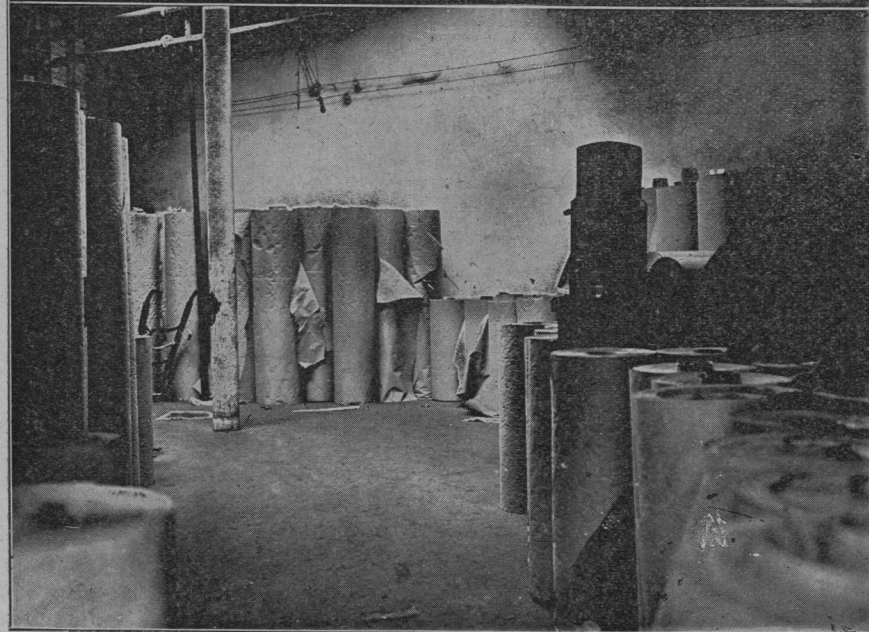
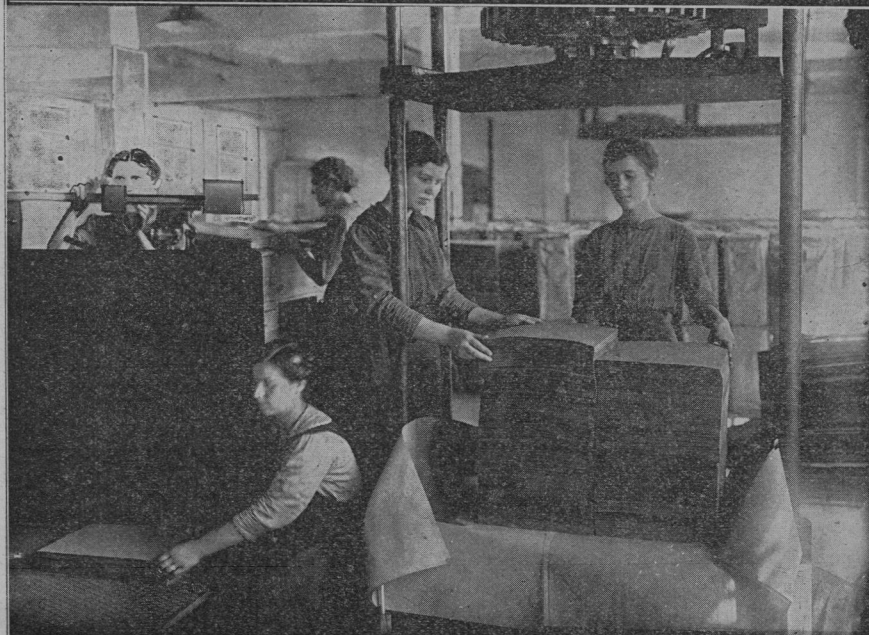
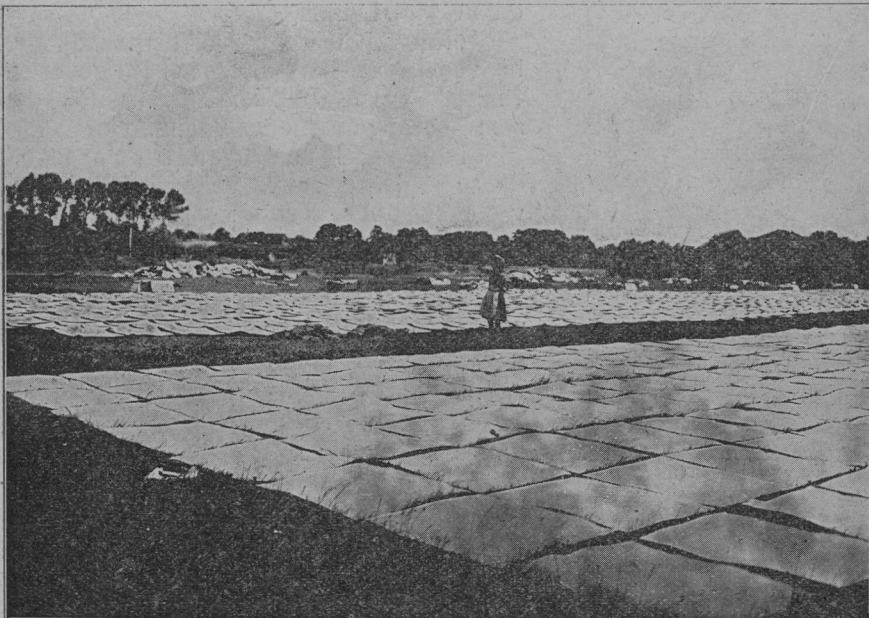
Sladkovodni akvarij.

(Konec.)

Mi smo, kaj ne akvarij zasadili in ga postavili k vzhodnemu oknu. Vanj bi deli še lahko nekaj rastlin, rastočih tako, da

akvariju le v zunanji kras. Mnoge teh rastlin pa se ponašajo z lepim cvetjem. Če nimamo nadvodnih rastlin, pokrijemo akvarij s šipo in ga pustimo teden ali štrinajst dni pri miru, da se primejo rastline. Po preteku tega časa, odtočimo vso vodo s cevjo na

da ima zrak boljši stik z vodno gladino. Če ravnamo prav, ni treba zdaj več menjavati vode. Dolijemo ji od meseca do meseca le toliko, kolikor jo tekom časa izhlapi. Pri tem moramo pa paziti na to, da ima voda, ki jo hočemo doliti, isto temperaturo,

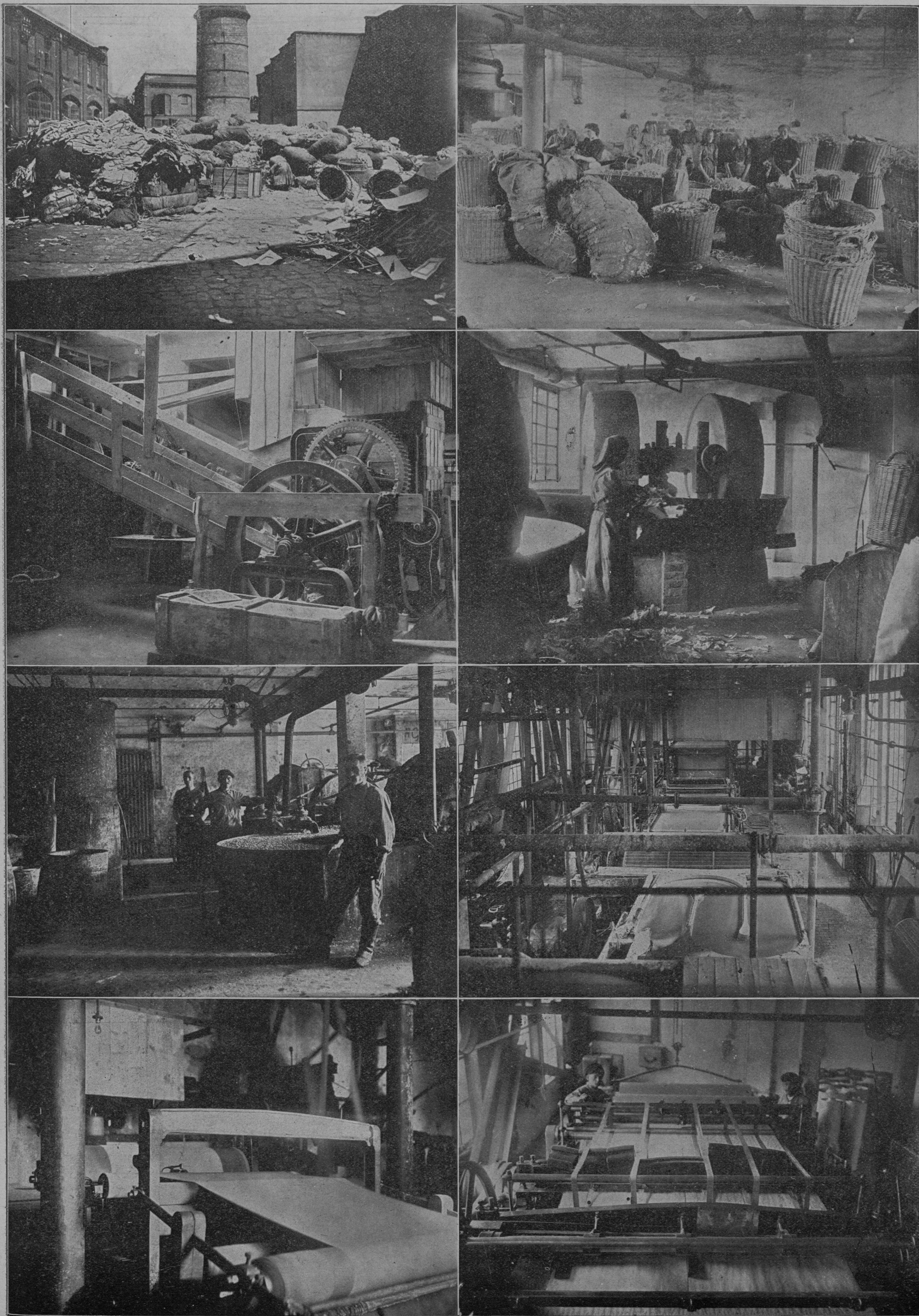
Izdelovanje papirja, ki postaja vsak dan dražji na škodo ljudske kulture. Zgoraj na levi: Lepenka, debelejša od 0,3 mm, se suši; na desni: V skladišču papirnice zlagajo (zgibajo) dekleta papir. — V sredi na levi: Zavijanje in vaganje papirja za promet; na desni: Papir pod stiskalnico. Spodaj na levi: Časopisni papir v valjarjih v sušilnici; na desni: Skladišče raznega papirja in lepenke.

plavajo na vodi. Teh je po naših stoječih vodah prav obilo. Toda te izločujejo že manj kisika, in so prebivalcem akvarija manj koristne, še manj haska jim pa prinašajo rastline s plavajočimi listi in močvirne rastline, katerih listje raste iz vode in je

isti način, kakor smo jo prej natočili. Nato napolnimo akvarij s svežo vodo. Po preteku štiriindvajsetih ur, ko je zavzela voda temperaturo sobe, lahko denemo v akvarij ribe in polže ter ga pokrijemo s šipo, ki jo podložimo z žveplenko ali koščkom česarkoli,

kakor voda v akvariju. Nagla izprememba temperature povzroči lahko ribam smrt.

Akvarija ni treba bogato zasaditi. Rastline kakor valisnerija, sagitarija, razne elodeje in stoliste rastline se deloma jako košato razraščajo, deloma se spet tako množe,

Izdelovanje papirja: Zgoraj: Na dvorišču papirnice grmade starega papirja lepenke in cunj. — Pripravljanje materiala. — Druga vrsta: Stroj za raztrganje cunj za papir. — Mlenje cunj — Tretja vrsta: Mešanje mase v čebrih. — Strojnica v papirnici. Spodaj: Zvijanje napolsuhega papirja. — Stroji režejo papir na razne velikosti in oblike.

Nemški topničarji v Carigradu kot tovariši turških topničarjev.

da je treba vzeti večkrat v roke škarje in izstriči to in ono, da imajo ribe prostor za plavanje. Zelene olge pustimo po zadnji steni rasti, če nam je drago, tudi po obeh stranskih stenah, s prednje stene pa jih dosledno preganjamo. Najurneje pa jih odstranimo, če vzamemo primerno dolgo palčico, jo na enem koncu razkoljemo in vtaknemo v precep košček kline stare britve. S to klino jih postrgamo in porežemo.

Če gledamo zunaj v reko ali jezero ali potok, vidimo, kako malo rib pride na sorazmerno ogromno množino vode. Po tem vzoru se moramo ravnati tudi doma. V akvarij, ki je 30 cm dolg, 20 cm širok in 20 cm visok, denemo lahko dve kakor mazinec dolgi ribici. Če so ribe manjše ali če je akvarij večji, denemo lahko sorazmerno tri, štiri in več. Ribice iz naših voda potrebujejo mnogo kisika, še več ga rabijo udomačene rdeče, zlate in srebrne ribice. Če plavajo ribe pod površjem in hlastajo z gobci po gladini, je to znamenje, da jim manjka kisika in da jim je v akvariju zadušljivo. V akvariju jih je torej preveč. Prestrogo tega hlastanja ni vzeti pri zlatih ribah, ker pravijo o njih strokovnjaki, da so tesnopsne.

V akvariju imamo lahko večino naših navadnih belih rib, samo po sebi pa je umevno, da le do tedaj, dokler niso prevelike. Če se jim pri nas dobro godi, rastejo kaj naglo. In tako se bliža tem hitreje ura slovesa, čimbolj skrbimo zanje. Ko postanejo večje, je tudi njih potreba po kisiku in primernem prostoru večja, in ne preostaja nam drugega, kakor, da jih polovimo z mrežico, slično oni, s katero smo lovili v mladih letih po mejah in travnikih metulje, jih denemo v posodo z vodo in nesemo v najbližjo reko, jezero ali potok. Z roko ne smemo prijemat rib.

Iz med domačih rib se posebno naglo udomači v akvariju majhna ribica, ki postane kvečjemu okoli deset centimetrov dolga in ki torej kot hrana ne pride v poštev. Ribiči jo love včasih zato, da jo nataknejo na trnek za vabo in love nanjo ščuke in druge roparske ribe. Čul sem, da jo imenujejo po nemškem imenu frilček. Po hrbtu je bledorjavozelena, ob straneh ima po sredi od glave do repa progo črnih lis, pod progo pa je zlasti spomladi, ko se drsti, prav lepo

kovinasto zelena, po prsah proti gobcu pa rdeča. Od drugih rib srednjeevropskih voda sta še posebno v čisli dve ribici, ki ostane oboje celo življenje majhni in sta zato za naš akvarij prikladni. Eni se pravi učejnaško rodens amarus, Nemci ji pravijo Bitterling, pri naših ljudeh pa sem jo slišal imenovati pezdirek. Prav podobna je mladi platnici. Strokovnjaško ime druge je Gaster ostens aeuleatus, Nemci ji pravijo Stichling, mi ji rečimo trnjevka, ker nosi na hrbtu tri in spodaj na vsaki strani eno bodico za obrambo.

Izmed tujih rib naj navedemo tukaj eno, katero so umetno vzgojili Kitajci in ki jo imenujejo ljubitelji akvarijev makropod. Čehi ji pravijo rajevec, pa jo imenujemo še mi rajeveko. Polna je različnih barv, plavuti pa ima dolge in elegantne. Gojiti jo je lahko posebno zato, ker je manj odvisna od kakovosti vode kakor na primer naše ribe. Rajeveka jemlje kisik direktno iz zraka in plava zato od časa do časa na površje. Če

jo imamo, jo moramo prezimiti v dobro in redno kurjeni sobi in ne preblizu okna. Nizka temperatura jo sicer naglo pokonča.

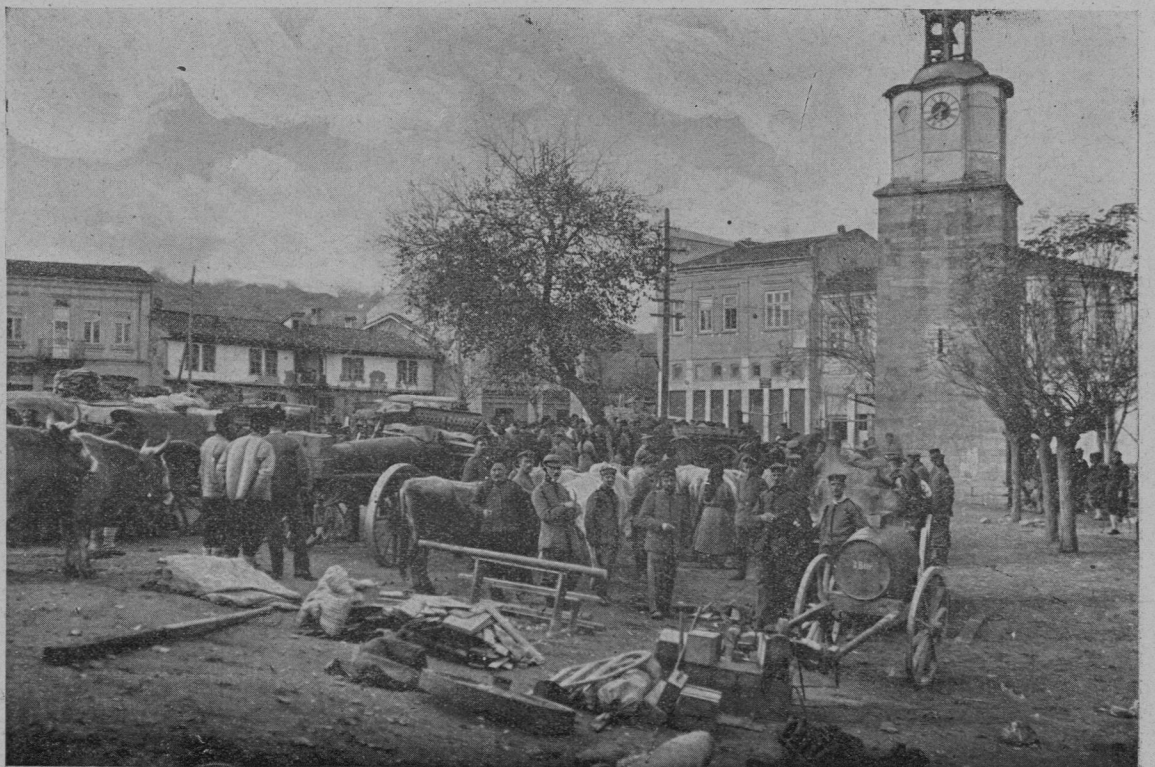
Glede stanovančev v akvariju moramo gledati vedno na to, da imamo skupaj ali same ribe roparice, ali same miroljubne ribe, kajti sicer so resne poškodbe in večkrat tudi smrti na dnevnem redu. Dalje je treba paziti na to, pa so naši gojenci po priliki enako veliki. Najmiroljubnejša riba poje manjšo, če jo more. Hraniti moramo ribe roparice z rdečimi črviči, z vodnimi bolhami, z ličinkami in bubami komarjev itd. Tega vsega najdemo po stalnih lužah dovolj. Miroljubne ribe hranimo z raznimi umetnimi hranili, ki jih prodajajo zoološke trgovine. Med temi slove piscidin, ki ga je sestavil kemik Haberlé v Hamburgu. Vendar imajo tudi miroljubne ribe rajše živo hrano nego umetno. Paziti moramo pa pri krmljenju na to, da ne damo ribam nikoli več kakor toliko, kolikor sproti pojedo. Umetna krma pade nepovžita na dno in prične tam takoj plesniti. Vsled tega se skali kaj rada voda, ribe se prično drsati ob stenah in dnu ter stisnejo rep in plavuti, kar je znak gotove in večinoma neozdravljive bolezni. Krmiti treba ribe vsaj enkrat na dan. Po zimi jedo manj kakor po leti.

Dobro je, če denemo v akvarij par vodnih polžev, ki jih dobimo v manjših vodah dovolj. Polži jedo olge in jih ovirajo tako v prebujni rasti. Če je padlo na tla nekaj zrn umetne krme, bodo gotovo kmalu našli tudi tista in si z njimi poslajšali življenje. Pri izbiri polžev moramo paziti na to, da ne prinesemo domov takih, ki imajo špičaste hiše. Ti jedo sveže vršičke rastlin in bi nam tako kvarili naš mali podvodni vrtniček.

Akvarij je za vsako sobo kaj lep okrask in dene še posebno zato dobro, ker nas zabava v njem življenje živali in rastlin. Dela pa nam prizadene manj kakor kletka s ptiči. Treba ni drugega, kakor da damo živalim nekaj drobtinc primerne hrane, ali nekaj živalic, ki smo jih zajeli v bližnjem jarku in nato sčistili in stvar je opravljena. Smeti kakor okoli kletk okoli akvarijev ni.

— A ptiči pojo, mi pravi nekdo.

Ribe pa vsaj mrmrajo, mu odvrnem jaz. Etenops vitatus je ime sorodnici rajevev, ki nejevoljno mrmra, če stopiš naglo k akvariju in jo preplašiš. In Angleži so krstili

Živinski sejem na trgu rumunskega mesta med vojno.

Odvažanje rumunskega civilnega prebivalstva iz bojnega okrožja na varno v zaledje.

pritlikavega somiča, ki cvili, če ga vzameš iz vode, za „goslača“.

— A ptiči imajo v kletkah mlade, mi zopet isti oporeka.

Tudi ribe jih imajo, se obregnem jaz. Trnjevka si splete med rastlinjem gnezdo, kamor spusti mamica jajčka. In rajevci napravijo na gladini akvarija gnezdo iz pen in varujejo in negujejo tam jajca in pozneje mladiče.

Čehi imajo društva, ki se bavijo izrecno s tem ljubiteljstvom. Tako je v Pragi „akvaristična“ společnost „Leknin“ in sicer v Kraljevih Vinohradih. Večji narodi imajo zato specialne liste, izhajajoče biblioteke itd. Med temi mi je znan nemški tednik „Wochenschrift für Aquarien und Terrarienkunde“. Zalagata ga Gustav Wenzel in sin v Braunšvigu.

Končati je treba, ker se mi zdi, da gleda že nestrpno name urednikovo oko. Jegar zanimanje ni utolaženo, naj povpraša po specialni literaturi!

„*Tedenske Slike*“ so najbolj zanimiv in poučen slovenski ilustriran tednik. Priobčujejo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

„*Tedenske Slike*“ stanejo celoletno 15 K, polletno 7-50 K, četrtletno 3-80 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 30 vinarjev.

Zahtevajte povsod „*Tedenske Slike*!“
Naročite si „*Tedenske Slike*!“

Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Vojna v Mali Aziji.

Podobni smo še vedno ptiču noju, ki tišči glavo v pesek, a ne vidi nevarnosti okoli sebe. Tudi Evropejci se zanimamo skoraj le za vojno na evropskih frontah, vedno pa pozabljamo, da gre danes vojna tudi za ogromna ozemlja v Afriki in v Mali Aziji — za ozemlja, ki so večja kot desetero Nemčij in Avstrij skupaj.

O bojih v Afriki, kjer so zasedli Angleži, Francozi in Lahi silne kolonije nemške in turške države, smo že poročali. Tiste kolonije tvorijo zase ozemlje, ki je večje kot tretjina Evrope.

V Mali Aziji pa si hočejo Angleži in Rusi razdeliti celo Perzijo, Angleži osvojiti celo Mezopotamijo, Francozi celo Sirijo, Lahi pa Smirno, Konijo in Adano, Angleži vso južno Palestino, vsi člani entente skupaj pa severno in osrednjo Palestino skupaj.

Del svojega programa je ententa že dosegla. Anglija hoče imeti reko Evfrat za novo mejo Indije ter priklopiti vse ozemlje do Evfrata Indiji. Z nakupom večine akcij si je Anglija kupila gospodstvo nad Sueškim prekopom in Egiptom si je nakupila trdnjave ob Rdečem morju in v Perzijskem zalivu. Kupila je otoke Sokotro, Kurijo. Murijo in Mesirah; Oman, Hadramant in Bahrein pa so pod angleškim pokroviteljstvom. Z denarjem so podkupili Angleži razne šejke, da

so jim prodali vso moč v mnogih arabskih in maloazijskih okrajih. Zdaj se vrši boj za Mezopotamijo, ki je poslednji čas ugoden Angležem, in za Perzijo, kjer imajo Rusi in Angleži že skoro vso moč. Povsod zmaguje le angleški denar in izdajalcev, ki se hočejo na stroške svobode svoje domovine obogatiti, je dovolj ne le med Perzi, nego tudi med Arabci in Turki. Angleži se vedno bolj približujejo Palestini, kjer hočejo operirati z Lahi in Francozi skupno.

Tudi daleč gre torej danes borba za cele svetove. Kako se ta borba zaključi, še ne vemo. Turška armada v zvezi z nemškimi in avstro-ogrskimi oddelki se doslej junaško in vztrajno bori proti naklepom sovražnikov.

Poravnajte naročnino!

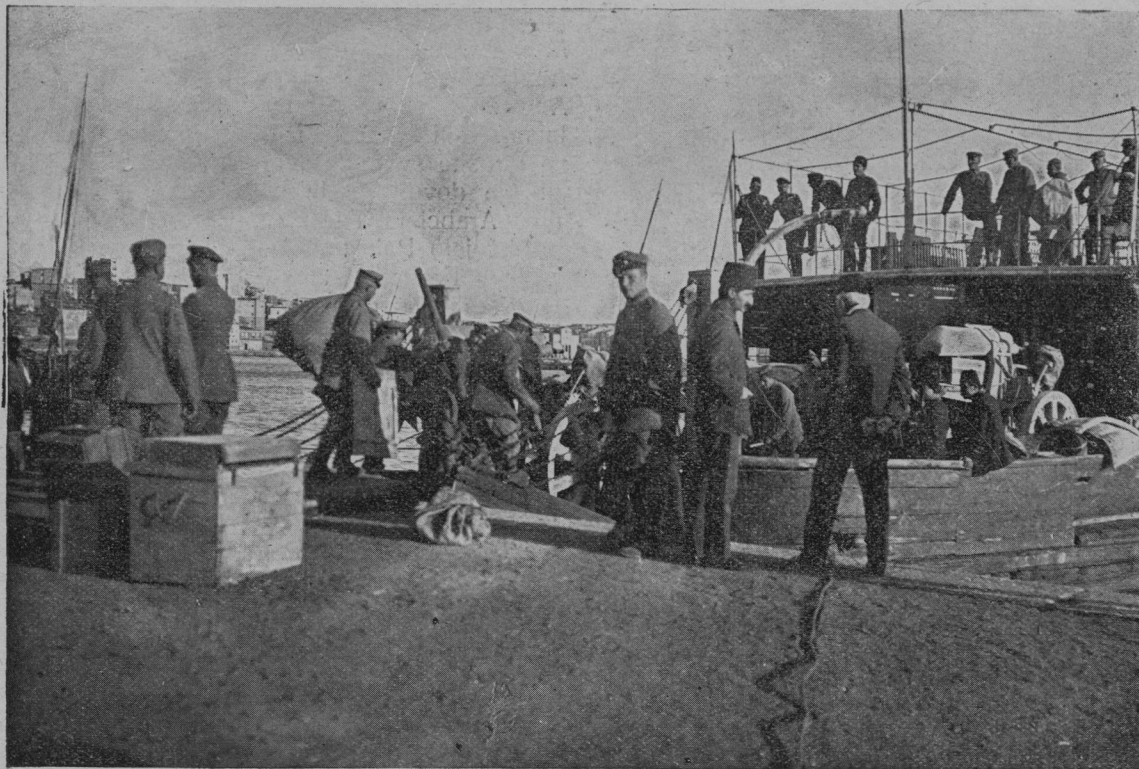
Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Razne vesti.

Wilson papežu. Na mirovno noto papeža Benedikta XV. je odgovoril prvi Wilson. Wilsonov odgovor je v prvi vrsti naperjen proti Nemčiji. V svojem odgovoru omenja Wilson smotre sedanje vojne. Najprej se obrača proti nemški vojaški sili in proti nje svetovnemu gospodstvu. Narodi se morajo osvoboditi vojaške sile. Če bi se z vojaško silo pogodili za mir, ni to nikakršno jamstvo. Vojaška sila je nevarna za svobodo narodov in svobodo gospodarstva. Mir mora temeljiti na pravicah narodov, naj si bodo veliki ali mali, slabotni ali mogočni, na njih enakovredni pravici do svobode. Načelo miru mora temeljiti na dobri veri vseh udeležениh narodov. Zedinjene države ne iščejo nobenih gospodarskih ugodnosti. Wilson se izreka tudi proti odškodnini za kazni, proti aneksijam in proti nasilnemu deljenju ozemelj. Amerika je pripravljena k miru, toda mir se mora skleniti z narodi, ne s tajno diplomacijo, ker narodi morejo prevzeti odgovornost le za mir, ki se je sklenil javno. Kadar se

K Mackensenovi ofenzivi v Rumuniji: Ujeti Rusi in Rumuni iz bojov za Focsane.

Nemško in turško topničarstvo vkrcuje topove za boje v Mali Aziji.

izkaže volja nemškega naroda, da hoče tak mir, mu Amerika ne bo nasprotovala. — Ko papež sprejme Wilsonovo noto, bo poslal na vladarje novo noto s pozitivnejšimi predlogi. Enako kakor je odgovoril Wilson, nameravajo storiti tudi države sporazuma.

Koreanski socialisti so poslali odboru v Stokholmu brzojavko, v kateri izjavljajo, da povzroči koreansko vprašanje prihodnjo vojno, če ostane Korea suženj Japonske. Konferenca naj bi torej razpravljala o politični ravnopravnosti vseh narodov ter o neodvisnosti in internacionaliziranju Koreje.

V svetovni vojni ni posebnih sprememb. Na soški fronti vrše se boji dalje toda že s presledki. Zadnje dni je divjal boj zlasti za Sv. Gabrijel. Po vsej drugi italijanski fronti so artiljerijski boji; tudi na Tirolskem oddelku je tako. Na ruskem bojišču se vrše posamezni napadi v Rumuniji, v Galiciji in v Kurlandiji. Nemci so nenadno prekoračili reko Dvino in zavzeli Rigo in trdnjavo Ustj Dvina poleg pristanišča v Rigaskem zalivu. — V Macedoniji je pričel Sarraill nekaj napadati. Na Francoskem in v Flandriji se vrše boji kakor običajno.

Francoska namerava zračno pošto. Francoska dela razsežne priprave, da po vojski uvede zračno pošto po svoji državi, z zveznimi in morda še drugimi državami. Poštna uprava se dogovarja v tem pogledu z drugimi odločilnimi uradi, in član pripravljalne komisije se je izrazil napram časnikarjem, da bo letanje šport pred vojsko, orožje med vojsko, koristna naprava prometu in trgovini po vojski. Posvetujejo

se o najpripravnejših letalih, o pristajališčih in o pravilih zračnega prometa. Poštna uprava je že obavila baje večino teh del in razpravlja že o tarifah, ki bodo določeni enotno za vsak zračni kilometer, upošteva doklade z ozirom na težo in obseg zračnih pošiljatev. Angleška uprava se udeležuje teh posvetov izredno vneto, čeprav so načrti še v prav preprosti obliki in navzlic zatrdilu ne bodo še godni prav brž. Najbrž se zaradi tega vedno množe pritožbe angleških trgovcev o popolni zanikrnosti nekaj dobre angleške pošte. Poštne pošiljke, navadne in priporočene, prihajajo z velikimi zamudami, ali sploh ne. O tem so dan na dan polni vsi angleški časniki. Na Francoskem stvar ni nič boljše. Najbrž bi bilo bolje in ceneje, ako bi izboljšali današnjo pošto, kakor da ustvarijo drugo novo po zraku — ki tudi ne bo zanič.

Mrliške obleke iz papirja so vpeljali pogrebni zavodi na Nemškem, da se tako prihrani čim največ sukna in tkanin.

Za milijon in pol zdravil je imel skritih Herman Kramer v Karlovcu. Te dni so odkrili to skrito zalogo in jo zaplenili. Med zdravili je veliko takih, katerih sedaj sploh ni več mogoče dobiti.

Ljudsko štetje v Rusiji. „Journal de Debats“ poroča o poslednjem ljudskem štetju v Rusiji. Rusija je imela leta 1910, torej pred šestimi leti nad 166 milijonov ljudi, danes pa šteje že čez 178 milijonov duš. Tudi pri zadnjem ljudskem štetju je bilo dognano, da je na Ruskem več moških nego ženskih. Povprečno pride 100 moških

na 99 ženskih, ali v nekaterih okrajih je število ženskih mnogo manjše. Tako n. pr. pride v srednjeazijskih gubernijah samo 87 ženskih na 100 moških.

Odstranjeni tujci. V Budimpešti morajo vsled pomanjkanja stanovanj vsi tujci, ki tam živijo, tekom 14 dni dokazati, čemu so tam, a kdor ne dokaže, da ima tehtne vzroke za prebivanje v Budimpešti, mora mesto zapustiti. Tudi v Pragi, v Gradcu in na reki pripravljajo take odredbe in tudi v Zagrebu so začeli delati, naj se kaj podobnega ukrene.

Čudaške pogrebne določbe. Pred kratkim je umrl v Berolinu trgovec, ki je bil velik prijatelj veslanja; v oporoki je določil, da morajo njegovo krsto spustiti v jezero Udanu. V Strassburgu leta 1909. umrli sodni predsednik je v oporoki določil, da morajo po smrti sežgati in nesti njegov pepel na vrh velikega Kleka, da ga veter raznese. Norveški pisatelj E. si je dal vse svoje spise stlačiti v en koš in je v oporoki ukazal, da se mu mora ta stisnjeni papir položiti v krsti pod glavo. Mizar G. v Hamburgu je v oporoki določil, da morajo v njegovo krsto zabiti toliko žebeljev, kolikor je on v svojem življenju izdelal krst; zabili so 3471 žebeljev. V Reichenbachu v Šleziji je leta 1912. umrla gospodična, ki je zapustila mestu znatno premoženje, toda s tem pogojem, da prepeljejo njeno truplo v Rim, in je razpostavijo več dni v Vatikanu, poleg krste pa mora biti na potu in v Rimu in do pogreba v kletkah več belih golobčkov.

Sijajno bodočnost

imajo turške in nove srečke avstrijskega Rdečega križa vsled njihove vedo zvišujoče se denarne vrednosti! Vsaka srečka zadene! Glavna dobitka znašata čez

1.000.000 kron!

Natančno pojasnilo z igralnim načrtom razpošilja brezplačno: Srečkovno zastopstvo Ljubljana.

Družinska hiša

v Žalcu pri Celju, enonadstropna z vrtom, električno lučjo itd., v prav dobrem stanju se po vrednosti proda. Poizvedbe Celje, Roseggerring 7./II. nadstropje desno.

Slav. občinstvu in gosp. trgovcem priporočam

slamnate čevlje (šolne)

in slamnate podplate za v čevlje

kateri sem začel izdelovati, tako da ustrezem lahko vsaki zahtevi. Ker je druga obutev tako draga, bode ta za osebe, ki imajo opravilo v sobah, prav dobro došla. Naj vsakdo poskusi!

FRANC CERAR, tovarna slamnikov v Stobu, pošta Domžale pri Ljubljani.

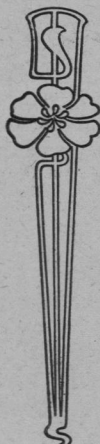
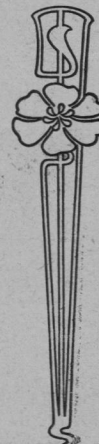
Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsporede,

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomajkanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko)** Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Podaljšaj svoje življenje!

Mogoče je življenje si podaljšati, bolezni preprečiti, bolnike ozdraviti, slabotne ojačiti, omahljive otrditi in nesrečnike osrečiti.

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslabljenje živčevja, potrlost, izgube dragih prijateljev ali svojcev, razočaranja, bojazen pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih, uzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je sredstvo, ki Te pripelje k veselju, ki Te oživlja, Te napolni z novimi upi, in to sredstvo se Ti pokaže v pismu, katerega dobi vsakdo, kedor ponj piše, takoj in

popolnoma zastonj!

V tej mali ročni knjižici se raztolmači, kako se da v kratki dobi in brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako se zboljšajo in odstranijo utrujenost, raztresenost, slab spomin, nevolja do dela in nebroj drugih bolezenskih prikazni. Zahtevajte to pisanje, prineslo Vam bo nadebudne ure.

Naslov:

Ernst Orsech, Berlin S. W. Markgrafenstrasse 63. odd. 499.

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra- stejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado- stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,

Koroško.

Razpošiljam tudi novo kislavo vodo "Silva" vrec za brizganje (Spritzer) in namizno terzdravilno slatino.

Kupim vse vrste stare in nove zamaške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trdka **Ljubljanska industrija probkovich zamaškov JELAČIN & KO. LJUBLJANA**

ZAMAŠKE

šampanjske zamaške, rabljene, ne strte, plačam **70 vinarjev** kos. Rabljene zamaške steklenic **6 kron** za kilo. Te vrste prevzamem po povzetju in ni treba poprej povprašati. Kupim nove zamaške po vzorcih za najvišje cene.

KASZIRER EMIL, Budapest, VII., Alpar-utsa 10. neben Garay-tér.

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim

bolezni, se dobi

pri **Gabrijelu**

Eržen, Zapuže

pošta Begunje

pri Lescah,

Kranjsko.

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež repno, korenjevo, razna trava in druga domača semena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ,** Ljubljana, Wolfova ulica 12.

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovejšem predpisu dobe občine v tiskarni **Drag. Hribarja** v Ljubljani, Dunajska c. 9

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in :: strojev za pletenje (Strickmaschinen) ::

Brezplačen pouk v vezenju
Tovarna v Lincu ustanovlj. 1867.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštne prosto.

Zaloga pohištva
VIDO BRATOVŽ
Stari trg 5
LJUBLJANA

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

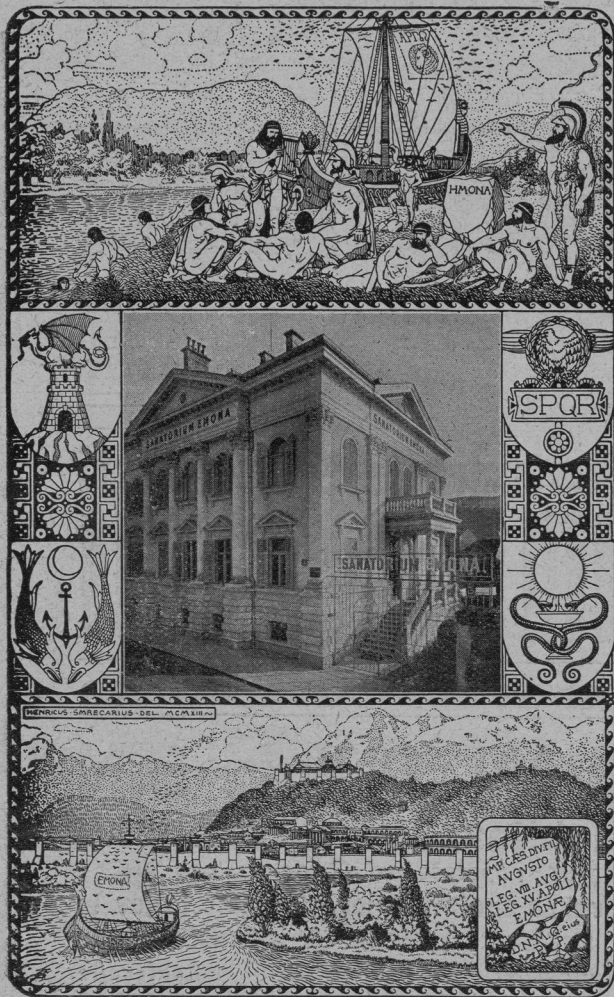
4 1 0 / 4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

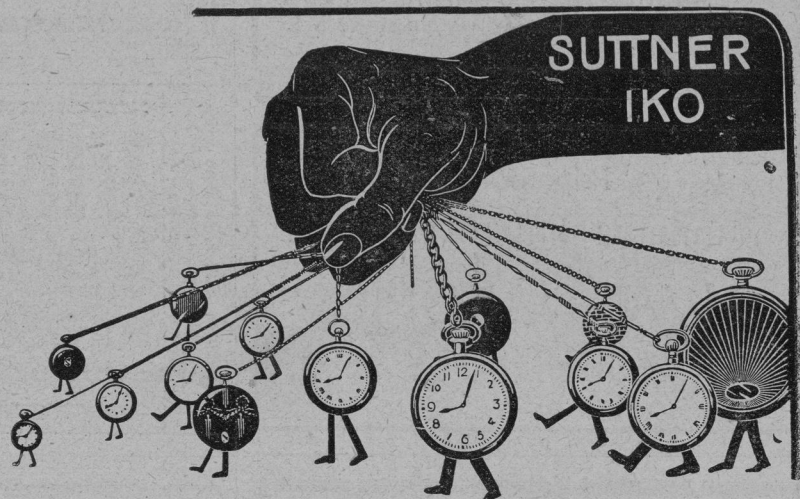
Selenburgova ulica 1
(sreven trgovine Tičar)

Špeciјalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“ v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštne prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura K 12:40
št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova K 18:60
št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča K 16:20
št. 99865 Kovinasta verižica K 1:60
št. 99645 Uhani ameriški double zlato K 3:40
št. 99022 Srebr. rožni venec K 9:50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Delniška glavnica 8,000.000 kron.

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3:80, 1/2 leta K 7:50, celo leto K 15:—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5:—, 1/2 leta K 10:—, celo leto K 20:—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24:—. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje